

Σπύρος Τσακνιάς

Ομόκεντρα Ποιήματα

I

Ὁραία μές στό πανδαμῖοιο ἢ φωνή σου
σεληνοβάμων μέ τά φθοριοῦχα χέρια
μυρίζεις δεντρολίβανο μυρίζεις ἄνεμο
ἄλλων ἐποχῶν ἓνα τριάλφα εἶσαι
στό στήθος τῆς νύχτας
ἀτμούς θλίψεων ἐκκρίνουν οἱ ἀδένες σου κι ἐγώ
ἀναπνέω τή νύχτα μέσ στά μάτια σου
παρακολουθῶ τίς ἀργές κινήσεις σου
τόν τρόπο πού τσακίζεις τά σπύρτα στά δύο
καί τά τυλίγεις στό μαντίλι σου
χαμογελώντας μυστικά στόν ἀδειοῦχο στρατιώτη
πού οἰμῶζει ἀπό νόστο.
Ἐγώ πίνω τή νύχτα κι ἐσύ
γίνεσαι πάλι ἀδιάφανη
τόσον ὠραία τόσο ἀρρωστη τόσο τρωτή.

II

Ὅλοι οἱ δρόμοι ὀδηγοῦν σέ σένα.
Εἶσαι ἢ χαίνουσα πληγή τῶν ἀναμνήσεων
τῶν τύψεων εἶσαι ἢ ἐπωδός
τό πικραμένο ρόδο τ' ἀριονισμένο κρασί
ὁ ἦχος τοῦ τράμ πού 'σβησε μέσ στή νύχτα
ὁ ἦχος τῆς νύχτας στίς ἔρημες στοές
τό ἀνακλώμενο φῶς τοῦ θανάτου...
... "Ἄνθος περὶτεχο λεηλατημένο
κηροπήγιο πουλημένο σέ πονηρούς σαράφηδες
ὀσμή τοῦ νοτισμένου χόρτου
διάθλαση ἀχτίδας στή τζαμόπορτα τοῦ μπάνιου
ἀργυρή τέφρα στά σεληνόφωτα δέντρα
θανατερή πνοή τοῦ χτέος
οἱ δρόμοι ὅλοι ὀδηγοῦν σέ σένα.

III

Εἶσαι ἢ ἐποχή τῶν πικρῶν στερήσεων
δισύλλαβη ἀνταρσία
πυρπολεῖς τ' ἀπόκρυφα δράματα
ἐξουσιάζεις τά σύννεφα, τήν ὀμίχλη
σκοτεινῶν ἀναμνήσεων παγιδεύεις
τά φωνήεντα τῶν λέξεων ὑποκλέπτεις
τόν εἰρμό τῆς σιωπῆς εἶσαι
ἢ πράσινη ἀπορία ἢ κίτρινη ἀμφιθυμία
τό μεταίχμιο τῶν ἀποφάσεων
ἢ σύνοψη τῶν φόνων πού δέν διέπραξα

Ν. ΧΑΚΝΙΑΣ

ή ατελέσφορη πρόθεση πού δηλητηριάζει
 τούς πόρους τῆς μνήμης
 ή ὀργή πού κοχλάζει μέσα στά ποιήματα.
 Εἶσαι ή κληματαριά τοῦ παλιοῦ μας σπιτιοῦ
 ἐκεῖ πού μαζεῦνταν οἱ φίλοι
 ν' ἀποκρυπτογραφήσουμε τόν κώδικα τῆς μοναξιάς.

IV

Εἶσαι ή ἀπροσπέλαστη γαλήνη
 ή μοναξιά πού ζήτησα μετά τῆ πυρκαγιά·
 εἶσαι ή ἀποσύνθεση τῶν ὀνειρών
 βγαίνεις τῆ νύχτα μυστικά
 κλείνεις ἀθόρυβα τήν πόρτα
 γίνεσαι μιά λεύκα μέσα στή βροχή
 φιλεῖς δάκρυα τούς ζητιάνους στίς ^{γωνιές}
 τῶν δρόμων
 ταῖξεις τά περιστέρια σπόρους λησμονιάς
 γυρίζεις τό ἴδιο ἀθόρυβα στό σπίτι
 γίνεσαι ή σκοτεινή ταραχή τοῦ αἵματος
 ἀνάβεις τῆ λάμπα κλείνεις τά παντζούρια
 γράφεις σύντομα γράμματα σά συνθήματα στοῦς
 τοίχους
 «δέν ὠφελεῖ νά τά θυμᾶσαι δέν ὠφελεῖ».
 Εἶσαι ή ἀπροσπέλαστη μοναξιά
 ή γαλήνη πού ζήτησα μετά τόν πυρετό.

V

Εἶσαι ή συντριβή τοῦ θάρρους ή ὀριστική ἐγκατάλειψη·
 ή σάπια μέρα πού ἀπόκανε νά πολεμάει τῆ συννεφιά
 καί παραδόθηκε ἀμαχητί στή νύχτα χωρίς
 νά διεκδικήσει τήν ἐφήμερη ἔστω δόξα ἐνός ἡλιο-
 βασιλέματος·
 εἶσαι ή νύχτα πού φέρνει τήν ἀπόγνωση
 στά μάτια τῶν φοβισμένων παιδιῶν
 στά κουρασμένα μάτια τῶν μοναχικῶν ποιητῶν
 στά βοῶδη μάτια τῶν καρτερικῶν μονάδων
 στά κόκκινα μάτια τῶν πεινασμένων σκυλῶν.
 Εἶσαι ή ἄοσμη νύχτα τῶν κλειστῶν δωματίων
 ἐκεῖ πού μιά ὄριμη γυναίκα περιμένει καπνίζοντας
 μέσ στό σκοτάδι καπνίζει περιμένοντας
 τόν παράνομο ἐραστή της.
 "Ὁχι, ἐσύ δέν εἶσαι ή εὐοσμη νύχτα τῶν ἀγρῶν.

VI

"Ἐλεγαν πάλι οἱ προφητεῖες πώς θά φύγεις.
 Ἦταν ἄβολα ἐδῶ μίζερα φτωχικά·
 θά ξαναγύριζες μιά μέρα στίς πηγές τῆς νύχτας
 στίς ρίζες τῶν δακρῶν σου ἐκεῖ
 ὅπου φυτρῶνουν τ' ἄγρια ὄνειρα

N. Xouf 14/84

μέσ στα σκοτάδια της άνοπαρξίας.
 Τό ξέραμε. "Όλα τά χρόνια πού 'μεινες κοντά μας
 άλλο δέν κάναμε - προετοιμάζαμε τήν αναχώρηση.
 Μαζεύαμε τά λόγια ένα-ένα
 τά διπλώναμε προσεκτικά δπως τ' άσπρόρουχα
 τά βάζαμε μέ τάξη στό μεγάλο ταξιδιωτικό σου σάκκο
 μαζεύαμε τούς ήχους τού δάσους
 τή δροσιά άπ' τά πέταλα τών λουλουδιών
 τά μελαγχολικά χαμόγελα τών μοναχικών παιδιών.
 Πάρτα μαζί σου. 'Εμείς τί νά τά κάνουμε;
 'Εδώ είναι άβολα έδώ είναι μίζερα
 δέν είναι αυτός τόπος γιά σένα.

VIII

Μέ σένα κλείνει αυτός ό κύκλος τών θλίψεων
 πρωινή διαύγεια στό βουνό
 βραδινή αιθρία στή θάλασσα
 στήλη ύδραργύρου θαμμένη
 κάτω από σωρούς άνώνυμες μαργαρίτες
 διατρέχεις
 όλα τά στάδια τής άποσύνθεσης
 ώς νά παγώσεις έξαίσια
 στήν άθανασία.
 Αυτός ό κύκλος τών θλίψεων
 κλείνει μέ σένα.

Σπύρος Τσακνιάς

Κεφαλληνίας 48—50 Αθήνα, τηλ. (01) 851583

Μητρ. Ίωσήφ 5 Θεσσαλονίκη, τηλ. (031) 225243

ROTEL Hi-Fi

MADE IN JAPAN